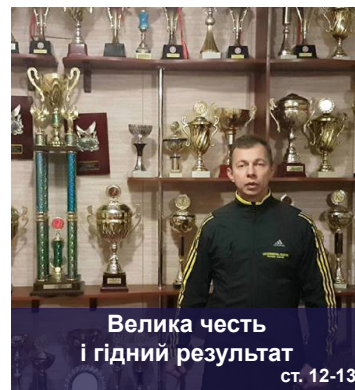
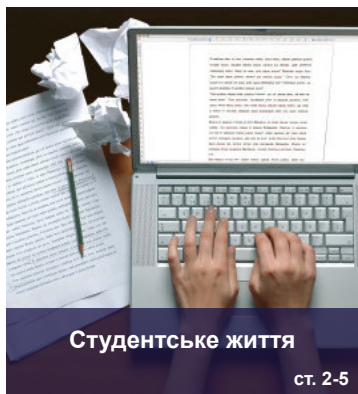

КОНІТАКІ

2018

Навчальна газета кафедри журналістики та видавничої справи факультету української філології та соціальних комунікацій ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

«Свято свят і торжество торжеств» – саме так називають своє найдавніше й найголовніше Великодне свято православні християни, яке на сьогодні має особливе значення для кожної української сім'ї. Але чи все ми знаємо про традиції святкування Воскресіння Христового?

Великодня (Пасхальна) історія пов'язана з відродженням із мертвих Ісуса Христа. Це торжество з усіх урочистостей знаменує перемогу сил добра і світла над силами темряви і зла. Великдень, мабуть, найсвітліше та найвеличніше свято, під час якого вшановується величезна кількість традицій.

Підготовка

До Великодня віруючі готуються впродовж семи тижнів Великого Посту – одного з найсуворіших постів, під час якого не можна їсти м'ясо, а рибу, яйця і молоко можна тільки в певні дні.

Сімейний стіл на Великдень в

Україні готують з особливою урочистістю і неодмінно прикрашають квітами. Кожна українська господиня готує традиційні та улюблені в родині святкові страви. Але головне місце на святковому столі займає паска і писанки, укладені на зелені. Традиція розмальовувати писанки збереглася і в нашій країні. У давнину слов'яни катали писанки по землі для родючості та зберігали впродовж року, щоб захистити домівку від різних негараздів.

Окрім писанок, кожна господиня готує пасхальний хліб або паску. За звичаєм робити це треба у Великий

Четвер, у день, який символізує Таємну Вечерю. При цьому в квартирі, а особливо на кухні, де відбувається таїнство, дотримується тиша, не відчиняються вікна й двері, а також забороняється голосно говорити.

Коли всі приготування завершені, напередодні свята господиня дому збирає пасхальний кошик, прикрашений вишитими рушниками, барвінком і свічками, з яким потім піде до церкви на службу.

Святкування

Пасхальна Божа Служба триває всю ніч. Її урочистий момент настає опівночі, коли священник сповіщає – «Христос воскрес!», а всі присутні відповідають – «Воістину воскрес!». Після служби процесія тричі обходить навколо церкви, а потім починається традиція освячення обрядових пасхальних страв: пасок, яєць, ковбас, сала, червоного вина тощо.

Також у Великодні дні гріхом вважається зустріти людину і не привітати її словами «Христос воскрес!». І, звичайно, на Христове Воскресіння добрим словом згадують тих, хто пішов із життя в інший світ.

Святкування Великодня з часом обросло новими звичаями та традиціями, але це не означає, що ми забули про старі обряди.

Анастасія ЗЕЛЕНА, 4-Ж

«Тобі скоро на пенсію, а ти знову пішла вчитися», – жартували знайомі. «У твоєму віці вже пора пожинати плоди свого навчання і праці, а не витратити кошти ще на одну освіту», – бурчав чоловік, розуміючи, що в сімейному бюджеті відтепер буде ще один пункт витрат. І тільки 9-річна донька з усмішкою дивилася на все це, уявляючи, як з 1 вересня не тільки їй, а й мамі доведеться робити домашні завдання.

Так, мені 32. За плечима вища гуманітарна освіта і майже 10 років життя в журналістиці. Але про все по порядку.

Не знаю як зараз, але в часи мого студентства багато хто зі знайомих вже після 1-го курсу навчання на той чи іншій спеціальності починав розуміти – він помилювався із вибором, очікування не виправдали себе. Але більшість все ж таки лишалася здобувати вищу освіту. Батьки ще тоді мені казали, що головне – диплом спеціаліста, а перевчитися можна завжди. Але це «потім» могло так і не статися. Як це буває, після вишу починається робота, з'являється сім'я, і про ніяке навчання й мови бути не може.

Хоча... Мое навчання журналістиці почалося на п'ятому курсі, коли я прийшла працювати на місцеве телебачення. Усе з нуля: сюжети, які переписувалися по декілька разів доти, доки не починали бути схожими на газетний стиль, перші спроби запису перед камерою, дебютні стендапи, інтерв'ю... Кожний раз щось нове. Мені завжди було цікаво, бо одна й та сама тема могла виглядати в сюжеті по-різному, із різними героями. Це творчість – багатогранна і постійна, і водночас праця, яка приносить стільки задоволення! Ти поринаєш у цей вир з головою. Навіть уночі, уві сні ти продовжуєш писати сюжети, шукати нову тему для завтрашніх новин і героїв для передачі. Це безперервний процес. Від нього втомлюєшся, але втома ця приємна. Ідучи додому, ти знаєш, що зробив щось корисне сьогодні. Ти не тільки розповів, які останні новини трапилися у твоєму містечку, доніс якусь корисну й цікаву інформацію до глядача. Найщасливішими ставали моменти, коли твій глядач був почутий, а його проблема, чи то комунальна, чи приватна, була вирішена завдяки тобі. Найвища нагорода для журналіста – не визнання, а вдячні слова його глядача. За те, що не пройшов повз чужого горя, що поділився радістю однієї людини з усіма іншими.

Робочі будні для журналістів завжди творчі. Це постійний пошук, це вдосконалення, це навчання. Пам'ятаю, як мені завжди хотілося дізнатися про щось нове, знати більше саме з журналістики. Спасибі колегам, які ділилися своїм досвідом, всіляко допомагали. Але думка про додаткове навчання ніколи не залишала мене. Так, у мене була практика, але майже не було теорії. Я бачила «кухню» місцевого телебачення, але цікаво було зазирнути глибше.

Коли дивишся на справжніх професіоналів, дуже хочеться бути схожим на них. Вони як гарний приклад, приклад для наслідування, для самовдосконалення, для досягнення певних цілей. Вони стають тією ланкою, до якої прагнеш дотягнутися – шукати різні способи, щоб день за днем ставати кращим, ставати професіоналом своєї справи.

На своєму професійному шляху я була журналістом на телебаченні, держслужбовцем, копірайтером, позаштатним журналістом інтернет-видання. Тепер я майбутній магістр із медіакомунікацій. Журналістика була й залишиться зі мною назавжди. Правильно кажуть: випадкових людей у журналістиці не буває, як і не буває колишніх журналістів.

Анна ОМБОДІ, 1-МК (маг.)

Ранок починається не з кави... А з перегляду стрічки новин у мережі! І якщо хтось із твоїх «конкурентів» опублікував топову новину першим, а ти проґавив, то це ще й недобрый ранок. Так стартує робочий день у мене, і, певно, усіх, хто пов'язаний з інтернет-журналістикою.

Власне ніколи не подумала би, що професійна стежина заведе мене в онлайн-нові ЗМІ. У перші роки університетського навчання ключовим завданням бачилося тільки опанування спеціальності, а сама робота журналістом – туманною перспективою. Але на третьому курсі стало зрозуміло, що без практики навряд чи виживеш серед майстрів пера. І я пішла в прес-службу. Не скажу, що діяльність прес-центрів є архіцікавою, бо в них є і недоліки, і принади. Проте всієї привабливості такої роботи не вистачило, щоб довго втриматися на місці. Мені хотілося працювати на «вільних жнивях» і писати не тільки те, що регламентовано керівництвом.

А потім надійшла пропозиція долучитися до колективу одного з інформаційних порталів Луганської області. І ось вже третій рік кожен мій ранок починається типово – з перегляду стрічки новин! На першій погляд здається, що робота інтернет-журналіста легка і зрозуміла. Буцімто, що складного в наповненні сайту новинами? Шила в мішку не сховаєш, іноді доводиться займатися рерайтингом і копірайтингом, а це не завжди розкриває творчий потенціал робітника. В онлайн-медіа діють усі загальні стандарти журналістики, але є «підводні камені». Наприклад, якщо ти майстер красивих розлогих речень, то доведеться вчитися «відсікати» свій талант. В інтернеті чим лаконічніше, тим краще. Для інтернет-журналіста соцмережі зараз не просто засіб спілкування, а джерело інформації. Хоч перевіряти його треба ретельніше, ніж будь-які інші. А ще існує спокуса вступити в перегони з іншими ЗМІ за ексклюзивну інформацію, бо кожна топова новина – шанс отримати більше відвідувачів. Але кількість не завжди якість. Тут одна порада: навчитися відділяти зерно від плевели.

Світлий розум, шире серце у дорозі не спіткнеться.

Чи жалкую я про обраний напрямок у журналістиці? Ні. Іноді наприкінці дня відчувається деяка втома через великий масив інформації (часто патогенної), який проходить через тебе. Та наступного ранку ти вже готовий до бою і чекаєш на свіжі новини, як на манну небесну. Справжня радість приходить тоді, коли відчувається твоя роль у формуванні інформаційного поля: тебе читають, коментують, приймають до уваги, діють. Це і є реальна місія будь-якого журналіста.

Дар'я ЧУРСІНА, 2-Ж (маг.)

Уже більше року я працюю за фахом у міськрайонній газеті «Попаснянский вестник». За цей час мені вдалося не тільки використати на практиці теоретичні знання з університету, але й дізнатися багато нового із цієї сфери й навіть змінити свої погляди на деякі речі.

Та як же все починалося? Вступивши до вишу, я знала задля чого я обрала саме спеціальність «Журналістика». Коли мене питали щодо подальшого працевлаштування, я завжди відповідала: «Хочу бути телеведучою!». Моє бажання зашкалювало.

Пам'ятаю, як на першому курсі, почалася перша практика, і я одразу побігла на місцеве телебачення «ломитися» в двері, домовляючись про стажування. На превеликий жаль чи, навпаки, радість (це вже я зрозуміла згодом), на той час туди не брали практикантів. Викладачі заспокоювали мене: «перш ніж, іти на телебачення, треба деякий час попрацювати в газеті або Інтернет-виданні, щоб розвинути навички якісного та оперативного написання журналістських матеріалів». На той час емоції брали верх над здоровим глуздом, але настав час, коли я прийшла працювати в друковане видання й знайшла відповідь на своє питання. Одна справа вивчати теорію про створення інформаційного продукту, а інша, коли ти безпосередньо береш участь у процесі.

Спочатку було досить важко звикнути до редакційного життя: ненормований графік, усе може змінитися в будь-яку мить – хвилину тому я була на концерті, а вже сиджу в кабінеті очільника міста не серйозному засіданні. Щоб прилаштуватися до такої мінливості подій та зосередитися, потрібен був час і, неодмінно, зусилля.

Узагалі, довелося багато чому вчитися та запам'ятовувати: назви підприємств, організацій і установ, прізвища керівників та начальників відділів, структури виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. Було зовсім не до розваг.

Також довелося багато в чому переступати через себе, через свій характер. Страшно? Не зрозуміло? Важко? Уперед! У тебе все вийде!

Робота журналіста – це велика відповідальність. Відповідальність перед людьми за свої слова, вчинки. В університеті нас завжди вчили, що інформація повинна бути достовірною, а наше поводження етичним. Той арсенал знань, що нам передали викладачі, досить часто допомагає не тільки в роботі, а й у повсякденному житті.

Узагалі, попри всю складність, завантаженість та втомлюваність, робота журналіста дуже цікава. Навряд чи офісний працівник зможе похвалитися різноманітністю свого робочого дня. А журналісти можуть! Завдяки своїй професії я змогла відвідати Старобільський слідчий ізолятор, пройтися його територією, дізнатися більше про життя за ґратами, посидіти на «нарах» і скуштувати хліб, який випікають люди, що знаходяться під вартою. Досить цікаво було їздити із поліцією на виїзні прийоми і рейди з припинення незаконної вирубки лісів, спостерігати як працюють розмінувальники та бути присутньою на майстер-класах військовослужбовців...

Звичайно, іноді буває дуже важко, робота забирає не тільки енергію, але й усі сили. Проте, коли ти повністю виснажений від насиченого дня падаєш з ніг, розумієш, що все ж таки життя прекрасне, а обраний фах є не тільки заробітком грошей, а тим, без чого ти вже не зможеш прожити!

Марта СІКОРСЬКА, 4-Ж

Я люблю свою роботу. Чесно, люблю. Не було ще жодного випадку, аби довелося пожалкувати за свій вибір протягом шести років навчання. Щодня я спілкуюся з сотнями людей – і це не перебільшені цифри. Зараз займаю посаду менеджера з комунікацій на найбільшому та найкращому оптовому ринку України – «Столичний».

Наша команда щодня піклується про те, аби жителі столиці та найближчих областей отримували лише найкращі продукти за «смачними» цінами, користуючись при цьому європейським сервісом. Раз на місяць – відрядження: як у великі міста України, так і в села, розміром на три будинки з безкрайними полями. А згодом – і в Європу. Нас уже запрошують до Польщі, Німеччини, Франції, Італії! Моя професія відкриває двері у світ. Як-то кажуть, той щасливий випадок, коли робота – це не зобов'язання, а хобі.

Напевно, найкраще хобі у світі, – вивчаючи, ділитися своїми знаннями та змінювати життя навколо! Реалізувати себе досить непросто, але, якщо постаратися, натхнення вас ніколи не покине. Головне, вірити в те, що твоя професія важлива й не опускає руки, навіть коли здається, що все вже втрачено.

Вікторія ТРЕТЯКОВА, 2-Ж (маг.)

Творчість заразлива. Поширюйте її!

ЖУРНАЛІСТСЬКА ВЕСНА

Традиційно щороку на кафедрі журналістики та видавничої справи проходить захід, присвячений її річниці, – «Журналістська весна».

Фокус уваги фестивалю, який цьогоріч відбувся 4 квітня, зосереджено на журналістиці як креативній та іноді екстремальній професії. У межах заходу викладачі кафедри кандидати наук із соціальних комунікацій доценти К. М. Ульянова та Ю. Є. Соловйова підготували для студентів різноманітні конкурси

присвячені журналістському фаху: «Репліки», «Перша фраза», «Журналістська казка», «Три видання», «Стоп-кадр», «Ідентифікація», «Портрет сучасного журналіста» тощо.

Упродовж усієї програми учасники конкурсів – студенти I-го, II-го та IV-го курсів спеціальності

«Журналістика» – були поділені на три команди «Вікторія», «Сенсації» та «Зелень зі сметанкою» (остання назва репрезентує образні прізвища її учасниць – Зеленої Анастасії та Смитаніної Олени) і продемонстрували свою оригінальність, креативність, кмітливість, уміння орієнтуватися в складній життєвій ситуації.

Захід приніс безліч позитивних емоцій і гарний настрій. Дружня затишна атмосфера, невимушене спілкування згуртували студентство, продемонструвавши їх досить високий професійний рівень.

По закінченню заходу голова журі Л. Л. Колесникова нагородила учасників команд грамотами в номінаціях «Креативність», «Оригінальність», «Винахідливість».

Дар'я БЕЛОВА, 4-Ж

Талановитими людьми стають лише у праці.

Дружба та братство – найбільше багатство.

Медіа-дзеркало Луганщини: на шляху від війни до миру

16 лютого 2017 року у місті Северодонецьку відбувся перший тренінг у межах проекту «Медіа-дзеркало Луганщини: на шляху від війни до миру». Метою тренінгу стало розв'язання наболілих питань: інформаційної війни в зоні конфлікту та подолання мови ворожнечі в ЗМІ Луганської області.

Організаторами заходу були: керівник – Володимир Лермонтов, експерт – Максим Данильченко, медіа-тренер – Ганна Руденко, а також заслужений журналіст України Ірина Коваль, власний кореспондент газети Верховної Ради «Голос України» Алла Антипова, заступник директора Департаменту масових комунікацій Луганської облдержадміністрації. Учасники – студенти ВНУ ім. Даля та ЛНУ ім. Шевченка.

Відкриття проекту почалося з виступу Володимира Лермонтова. Він привітав всіх присутніх, побажав плідної співпраці й надав слово Максиму Данильченку, який виступив зі своєю презентацією аналітичного звіту та здійсненого контент-аналізу на тему «Мова ворожнечі у ЗМІ в Луганській області». На основі поданого матеріалу було висвітлено становище регіональних ЗМІ на сучасному етапі, розкрито інформаційну політику на непідконтрольній території.

Ганна Руденко в доповіді «Ін-

формаційна взаємодія в зоні конфлікту: стан, перспективи, загрози» у повному обсязі надала інформацію про сьогочасне існування газет та медіа-ресурсів регіону, розкрила вплив найрозповсюдженіших інтернет-видань на його населення, сервери, які знаходяться на території сусідньої країни.

У свою чергу, Ірина Коваль, використовуючи прийом командної гри, провела інструктаж про те,

як шукати «спільну мову» та сприяти миру на Донбасі, реагувати на курйозні ситуації та справлятися з ними.

Підсумовуючим був виступ Алли Антипової. Вона розповіла про особливості журналістської діяльності в умовах конфлікту, так звану «чутливу журналістику».

Тренінг проходив у формі невимушеного діалогу. Дружня атмосфера сприяла проведенню доброзичливої бесіди-дискусії. Виступ кожного журналіста супроводжувався активним обговоренням, кожен висловлював свої думки та пропозиції.

Завдяки проведеному тренінгу його учасникам були надані практичні рекомендації, вироблені навички протидії «мови ворожнечі» та верифікації даних. Аналіз різних курйозних ситуацій та шляхи виходу із них, дав змогу ознайомитися з позитивним досвідом регіональних організацій і розширити відомості про Луганську дирекцію Національної суспільної телерадіокомпанії України (НСТУ).

Олена СМІТАНІНА, 1-Ж

Життя вимагає руху.

«РОЗДІЛОВІ»: ЩАСТЯ НЕ ОМИНЕШ

Сергій Жадан – видатна людина, яка народилась та зростала в невеликому містечку Старобільську, яке стало улюбленим для всіх нас. Це надзвичайно обдарована й талановита людина, яка окрім поетичної й перекладацької творчості, займається соціально значущою громадською роботою.

Твори поета є актуальними в будь-який час, адже вони не оминають жодної цікавої суспільно-політичної теми. Сергій Жадан завжди влучає в наболіле, відкриваючи найпотаємніші дверцята нашої душі.

На жаль, сучасні карколомні історичні обставини не дозволяють митцєві часто приїздити до Батьківщини. Але цього разу нам, шанувальникам творчості Сергія Жадана, безумовно пощастило побачити й поспілкуватися з цією по-справжньому видатною людиною. 22 лютого письменник відвідав місто, представляючи свій власний проект «розділові».

Постановка була дуже цікавою та зворушеною, адже автор не просто читав свої твори, а робив це під музику й художній супровід.

Сергій Жадан: «Звісно, «розділові» — проект живий, він твориться щоразу по-новому, що й робить його унікальним. Але, разом із тим, проект існує вже тривалий час і має свої усталені обриси, зокрема музичні. Це самодостатній матеріал, який містить у собі все, що потрібно справжній музиці — щемкість, гіркоту, пронизливість

і надію. Тепер у цьому можна буде переконатись, просто увімкнувши запис».

Окрім прекрасної прози нас дивувала своїми художніми можливостями Ольга Михайлюк, яка додавала чуттєвості та зворушливості прочитаним рядкам. А музичний супровід Влада Креймера в купі зі словами доводили глядачів до сліз. Настільки були правдивими та ніжними слова поета, що не можна було втриматися, аби не заплакати.

Ольга Михайлюк: «Хтось любить писати, а хтось закреслювати, хтось грати музику, а хтось — слухати радіо. Всі люблять любити — це і є найважливіше дієслово нашого проекту».

Захід проходив у будинку культури імені Тараса Шевченка протягом однієї години. Відвідувачів у холі зустрічали солодощами та кавою, що надавало дружньої, можна сказати, сімейної атмосфери. А відвертість митців приємно зігрівала душу. Тому ця година пролетіла швидко й непомітно.

Завдяки таким зустрічам змінюються погляди, переосмислюються життєві істини, одухотворюється творча сила й культурне середовище. Хотілося б частіше бачити таких по-справжньому визначних особистостей у рідному місті, адже саме вони відкривають серця й роблять нас добрими.

Тетяна ЦАРЕВСЬКА, 1-ВС

Сказане слово – було і нема, а написане живе вічно.

НАШІ ВИПУСКНИКИ –

10 березня кафедрі журналістики та видавничої справи виповнилося 12 років – поважна дата для підведення підсумків і результатів творчих та професійних досягнень. Найпоказовішою ознакою успішного функціонування будь-якого навчального осередку є подальше професійне становлення кожної особистості – студента.

Буремні події новітньої історії не змінили стереотипи найсвідоміших, не зламали крила найстійкішим випускникам, які вистояли й сумлінно продовжують стверджуватися в натхненній комунікативній діяльності національного масштабу. Їхні імена завжди на слуху, вони є яскравим обличчям телеекранів, вправними розслідувальниками й аналітиками, дописувачами й редакторами друкованих та інтернет-ЗМІ. Дехто свій медійний шлях розпочав ще в роки студентського життя, органічно поєднуючи навчання з трудовою діяльністю. Комусь професія подарувала доленосну зустріч з коханою людиною...

Усі вони різні, але по-своєму талановиті, геніальні, віртуозні! Пишаємося вами, дорогі випускники! Ви є гідними наслідувачами своєї альма-матер, справжньою гордістю університету! Тож нехай доля буде прихильною до ваших творчих пошуків!

Олександр ШЕЛЕСТ

– випускник 2010 р., магістр журналістики, із 2006 р. і до цього часу ведучий програм телеканалу «ЛОТ», майстер мовлення в прямому ефірі, редактор соціально-пізнавальних програм, керівник проекту «ЛОТ наживо». Одружений на Юлії Гудковській, головному режисері Філії НТКУ «Луганська регіональна дирекція».

Юлія (БІТІМЕРОВА) ЧЕНАКАЛ

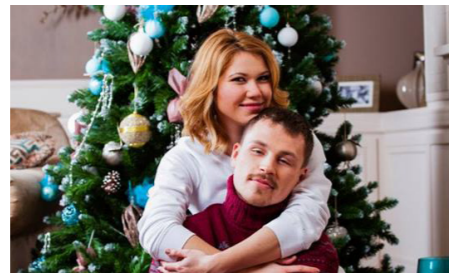

– випускниця 2012 року, директор творчо-виробничого відділу інформаційних програм Філії ПАТ «НОТУ» «Луганська регіональна дирекція».

У 2011 році прийшла працювати на телеканал «ЛОТ», де вже через 2 роки вела свою програму «Події.Бізнес». У 2014 р. стала ведучою інформаційної програми «Події», яку продовжила у кінці червня 2015 р. вже в новій студії м. Северодонецька ведучою в прямому ефірі. З 15-го березня 2016-го року перейшла працювати до нового інформаційно-аналітичного проекту «ЛОТ наживо». Щодня п'ять годин на день разом із Олександром Шелестом у прямому ефірі вони намагаються знайти відповіді на найважливіші та найактуальніші питання, які задає сучасне життя. З вересня 2015 го – старший редактор телебачення. З січня 2017 директор ТПО інформаційних програм.

ційної програми «Події», яку продовжила у кінці червня 2015 р. вже в новій студії м. Северодонецька ведучою в прямому ефірі. З 15-го березня 2016-го року перейшла працювати до нового інформаційно-аналітичного проекту «ЛОТ наживо». Щодня п'ять годин на день разом із Олександром Шелестом у прямому ефірі вони намагаються знайти відповіді на найважливіші та найактуальніші питання, які задає сучасне життя. З вересня 2015 го – старший редактор телебачення. З січня 2017 директор ТПО інформаційних програм.

Аліна УСТИЛОВСЬКА (БОНДАРЕВА)

– випускниця 2014 р. Ще під час навчання займалася блогерством. На сьогоднішній день веде декілька інформаційних проектів, займається копірайтингом, рекламою та поезією. У 2010 працювала головним редактором корпоративної газети, ведучою на корпоративному радіо компанії «Арех Group». Певний час була модератором у журналі «Дніпро», працювала позаштатним кореспондентом в інтернет-виданні «Паралель-медіа» та газеті «Северодонецькі вісті». Була редактором і кореспондентом інтернет-видання «MIGnews.com.ua», паралельно – кореспондентом на телеканалі «NewsOne». Має певний досвід роботи парламентським журналістом. Із серпня 2015 по березень 2016 працювала журналістом у газеті «Весті» й одночасно фрілансером в інтернет-виданні «Вектор-ньюз». З весни 2016 року редактор і журналіст інформаційного агентства «InfoResist», веде стрічки новин на сайтах «События» та «Преса». Чоловік – Олексій Устимовський, редактор автомобільного сайту «Автоньюз», а також декількох рекламних проектів, випусковий редактор на «Першому діловому» телеканалі.

нет-видання «MIGnews.com.ua», паралельно – кореспондентом на телеканалі «NewsOne». Має певний досвід роботи парламентським журналістом. Із серпня 2015 по березень 2016 працювала журналістом у газеті «Весті» й одночасно фрілансером в інтернет-виданні «Вектор-ньюз». З весни 2016 року редактор і журналіст інформаційного агентства «InfoResist», веде стрічки новин на сайтах «События» та «Преса». Чоловік – Олексій Устимовський, редактор автомобільного сайту «Автоньюз», а також декількох рекламних проектів, випусковий редактор на «Першому діловому» телеканалі.

Катерина РАКОВА

– випускниця 2012 р. Ще у роки навчання, з 2008 по 2010, почала працювати кореспондентом газети «Футбол+». З 2011 по 2014 рр. займає різні посади в національній телерадіокомпанії ТОВ НТРК «ІРТА»: шеф-редактор інформаційного відділу, ведуча новин та авторських програм; працівник інформаційного відділу, кореспондент програми новин «Репортер»; керівник авторської щотижневої аналітичної

НАША ГОРДІСТЬ!

програми про ФК «Зоря» «Зоряний футбол», бала його автором і ведучою. Підготувала й була ведучою соціального проекту «Знати все» - програма про резонансну подію тижня; вела щоденні прями ефіри в проекті «Важливі люди». Під час підготовки до ефіру займалась пошуком гостей, підготовкою необхідних матеріалів та питань. Готувала репортажі та журналістські розслідування для інформаційної програми «Репортер». Останні місяці роботи працювала в зоні АТО. Протягом трьох років готувала випуски спортивної програми «Спорт-Репортер».

Серпень 2014 – 2017 працює прес-секретарем заступника Міністра/радника Міністра Владислави Рутинської Міністерства аграрної політики та продовольства України. Займається розробкою та реалізацією комунікаційних стратегій; підготовкою прес-релізів та інформаційних матеріалів; працює з українськими та іноземними ЗМІ (в тому числі з особистою базою контактів); займається підготовкою та проведенням прес-конференцій та брифінгів, написанням інформаційних матеріалів (авторські блоги, колонки, статті); веде медійний супровід сторінок у соціальних мережах; займається організацією прес-сніданків.

Анастасія КРИМОВА (ШКОЛЬНИК)

– випускниця 2016 р., магістр журналістики. Працює з 3-го курсу: з березня 2013 по червень 2014 в інформаційній агенції EastKorr (за сумісництвом співпрацює з телеканалом «112 Україна», «Тві» «Business», ІА «Голос.ua»); з липня 2014 по січень 2015 кореспондент новин на телеканалі «Business»; з вересня 2016 по січень 2017 працює на телеканалі «UBR»; з лютого 2017 р. і до цього часу – жур-

наліст новин на телеканалі «Еспресо». Чоловік – Ігор Кримов, колишній випускник нашого університету, спеціальності «Кіно- і телемистецтво», випусковий редактор передачі «Перші про головне. Коментарі» на каналі ZIK.

Герман БОРИСОВ

– закінчив магістратуру кафедри в 2010 р. Кар'єру журналіста почав у кінці 2003 р., коли працював менеджером у газеті «Вечірній Луганськ». Спочатку допомагав редактору розбирати редакційну пошту й писав на основі листів до редакції статті на соціальну тематику. З 2004 р. працював позаштатним кореспондентом у «ВЛ» та був ведучим двох аналітичних рубрик у цій газеті. Разом із колегами по редакції збільшили наклад видання до 11.000 примірників. У 2005 – 2007 рр., крім «ВЛ», писав матеріали до інших луганських видань: «Ракурс +», «Наша газета», «Голос Донбасу» і т.д. З квітня 2007 по грудень 2009 р. працював головним редактором «Вечірнього Луганська». З 2010 до початку бойових дій 2014 року – спеціальний кореспондент «Нашої газети». У цьому виданні вигравав премію Національного Олімпійського комітету як ведучий спортивної рубрики. Також писав статті на політичну, економічну й кримінальну тематику.

Після виходу статті «Кто убил Руслану?» (розслідування вбивства 11-річної дівчини у Луганській області), київський телеканал «СТБ» провів «Битву екстрасенсів» на Луганщині й запросив автора виступити в якості експерта. Паралельно з журналістською діяльністю займався написанням романів та невеличких розповідей. Декілька з них опубліковані в різних друкованих та інтернет-видан-

нях: «Черный кристалл», «По ту сторону екрана», «Незваные гости» (російською мовою). Брав участь у конкурсі «Коронація слова» із україномовним романом «Щоденник навіженого».

Анастасія КУЧКІНА

– випускниця 2014 р. Одразу після закінчення університету почала працювати на телеканалі «NewsOne»: знімала репортажі з Чорнобильської АЕС, військових полігонів, різноманітних мітингів, готувала авторські матеріали на суспільно-важливі теми. Через рік призначена на посаду редактору випуску новин, які виходили щогодинно. З вересня 2015 р. і подосі працює в щоденній газеті «Вести», де займається створенням авторських текстів на теми політики, транспорту, медицини та освіти.

Катерина ГОРВАТ (ДЕРКАЧ)

– випускниця 2016 р., магістр журналістики, Ще на першому курсі університету обрала для себе тележурналістику: проходила практику винятково на телеканалах, відкидаючи думки про радіо чи пресу. Через декілька років стала мамою і повністю поринула в турботу про родину. З 2016 р. працює журналістом на кулінарному ранковому шоу «Все буде смачно» на телеканалі СТБ. На сьогодні – сценарист указанного проекту.

ВЕЛИКА ЧЕСТЬ І ГІДНИЙ РЕЗУЛЬТАТ

КУДО в Україні з'явилося більш ніж два десятиліття тому. Засновником цього бойового виду мистецтва в нашій країні став Ігор Самохін, випускник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка.

Сьогодні він – Директор Міжнародної федерації КУДО, Президент Федерації КУДО України. Ігор Володимирович люб'язно погодився розповісти про те, з чого все починалося і як зараз розвивається цей вид єдиноборств.

– Знайомство з KUDO у вас сталося, можна сказати, випадково. Не секрет, що про цей вид єдиноборств ви дізналися з рекламного ролику в 1993 р., коли були в Москві.

– До того як я вперше познайомився з KUDO, у мене був більш ніж шестирічний досвід в єдиноборствах. У травні 1994 року в Москві відбувся 1-й Міжнародний турнір «Відкритий Кубок Москви» Дайдо Джуку Карате-До (з 2001 року – КУДО). Можливість вести поединки в повний контакт, уникаючи травм, різноманітна техніка ударів руками, ногами, кидкова техніка і техніка поединку в положенні «лежачи» – все це вразило мене. І, звичайно, порівняльний аналіз був на користь КУДО.

– Ви займалися різними видами єдиноборств, але саме КУДО присвятили понад 20 років. Чому?

– У КУДО є усе, чого хочуть навчитися люди, які приходять займатися єдиноборствами. Багато єдиноборств і до, і після створення КУДО намагалися об'єднати ударну і кидкову техніки, додавши до них бій в положенні лежачи. Я не беруся судити в кого це вийшло краще або гірше, ніж в КУДО, але з моменту мого першого знайомства з цим видом спорту й по сьогоднішній день я не перестаю захоплюватися цим чудовим бойовим мистецтвом, відкриваючи для себе все нові і нові горизонти. Сьогодні, після 23 років занять я ще більше люблю КУДО і пишаюся приналежністю до нашої Школи!

КУДО – це не тільки мистецтво

ведення реального поединку. У першу чергу, це виховання гармонійно розвинутої особистості.

– Це повноконтактне бойове єдиноборство було започатковане в 1981 році майстром східних єдиноборств Адзумою Такаші. А коли і як розпочалася історія розвитку КУДО в Україні?

– У 1995 році була відкрита перша на Україні секція КУДО в м. Антрациті Луганської області. На момент відкриття першої секції цей стиль був невідомий у нас в країні. У той час, за межами Японії, КУДО тільки починало розвиватися в Москві й Владивостоку. Україна стала третьою країною в світі, де стало популяризуватися КУДО. На першому тренуванні був всього один юний спортсмен – мій старший син Максим. Йому тоді було 8 років. Але буквально через два місяці вже займалося більше 70-ти чоловік. У 1997 році було відкрито відділення в Світлодарську (Донецька область), а в 1999 році відкрилося відділення в Луганську, Одесі, Києві та АР Крим. У 2000 році Україну відвідав засновник КУДО, президент Міжнародної Федерації КУДО Адзума Такаші, і після того, як наша організація отримала статус офіційного відділення Міжнародної Федерації КУДО, секції почали відкриватися по всій країні.

Сьогодні КУДО розвивається практично в усіх областях України. За 23 роки розвитку КУДО на Україні

Федерацією КУДО України було проведено велику кількість спортивних заходів різного рівня. Так, з 1995 року щорічно проводяться Чемпіонати та Кубки України з КУДО, чемпіонати клубів КУДО, міст і областей України, Відкриті Міжнародні турніри: «Відкритий Кубок Донбасу», «Відкритий Кубок Центральної України», «Відкритий Кубок Західної України», «Відкритий Кубок Півдня України». Проходять семінари та майстер-класи майстрів КУДО. Щорічно, три рази на рік, проводяться Всеукраїнські навчально-тренувальні збори для вищого інструкторського складу та спортсменів високої кваліфікації України.

Щорічно, в секціях КУДО на Україні займається близько 6000 чоловік. Основна кількість – до 80% – це діти до 18 років.

– Ви якось сказали, що КУДО готує універсальних спортсменів. Що це означає?

– У КУДО багатий арсенал ударної і кидкової техніки, техніки бою в положенні лежачи, реалістичність і безпека. Усі ці якості дозволяють КУДО знаходитися на вершині конкурентоспроможності серед єдиноборств разом з іншими змішаними стилями. Але у КУДО є безперечні переваги. Це, у першу чергу, безпека! Спеціальні ліцензійні захисні маски на обличчя дозволяють у повний контакт напрацювати, перевірити й закріпити свої бойові навички. Ну і, звичайно, це – справжня

школа! Методика, система багаторічної підготовки в КУДО дозволяє не тільки виховувати бійця КУДО, починаючи з дитячого віку, але й зберегти йому здоров'я!

– 17 січня 2001 р. в Японії відбувся Перший відкритий чемпіонат світу з КУДО, у якому взяла участь 31 країна. За підсумками змагання Україна увійшла в 8-ку країн. Що було далі? Які успіхи спіткали збірну України з КУДО?

– Протягом усього часу розвитку КУДО в світі, Федерація КУДО України, разом з Японією і Росією міцно утримувала свої позиції в трійці країн. Цей результат нашої організації стосується не лише спортивних досягнень на Міжнародних турнірах, але і динаміки розвитку КУДО в країнах і кількості тих, хто займається.

– З якими результатами збірна України повернулася з останнього чемпіонату світу?

– 12 лютого 2017 року, в Мумбаї (Індія) відбувся черговий Кубок Світу з КУДО. Спортсмени збірної команди України стали власниками двох срібних і двох бронзових нагород. Враховуючи ситуацію з війною, економічну кризу в Україні і те, що команда країни-учасниці комплектується з 7 спортсменів, то це непоганий результат.

– Розкажіть, будь ласка, про найбільші значущі події й найбільші перемоги української збірної з КУДО.

– На Чемпіонаті Світу 2009 року наші спортсмени завоювали одне II і два III місця. У 2010 році на відкритому Чемпіонаті Болгарії, спортсмени нашої команди отримали всі золоті та срібні нагороди турніру. На Кубку Світу 2011 – одне I та два III місця.

17 травня 2015 року в передмісті Мілана (Італія) Abbiategrasso відбувся турнір «KUDO MILANO CUP 2015». Команда KUDO Ukraine посіла перше місце і стала володарем Кубка Мілана! Наш спортсмен став володарем спеціального Кубка «За кращі поединки турніру, техніку і проявлені бійцівські якості». Усі спортсмени стали чемпіонами або призерами турніру. 4 перших місця, 4 других та 1 третє місце.

3 Чемпіонату Світу 2014 року спортсмени збірної команди України привезли на Батьківщину дві бронзових медалі. Кубок Світу 2017 року – два

срібла та дві бронзи.

– Як нам відомо, атестація на 5-й дан була досить складною. Але ви все ж впоралися з цим. Скажіть, чи були поразки у вашій спортивній кар'єрі? Як пережити невдачі?

– У КУДО всі атестації дуже складні. І кожен іспит вимагає від спортсменів мобілізації всіх сил і бійцівських якостей. Що стосується моєї атестації на 5-й дан, то, звичайно, легкою її назвати не можна. У поединків мені протистояли легенди КУДО. Моїми суперниками були: Kinichi Osada (Hitmen), Naoke Mori (Glass Puncher), Tatsue Inada і Kuroki (відомий професійний борець Magnum TOKYO). Усі неодноразові чемпіони Японії. Для мене це велика честь і гідний результат. Не багатьом іноземцям доводилося здавати на дані й проводити поединки з такими іменитими суперниками. Це величезний досвід і стимул розвиватися і тренуватися далі. КУДО цінується, у тому числі і за те, що пояси не продаються і не даються просто за заслуги. Треба дуже багато працювати і доводити свою відповідність Дану в жорстких поединках. Для всіх існують єдині правила, і нікому не роблять винятків.

Що стосується поразок і невдач, то вони присутні в кар'єрі будь-якого спортсмена. Головне – уміти правильно долати їх. Поразки і невдачі – це величезний досвід і стимул розвиватися і тренуватися далі.

– Як позначилися події на Донбасі на вашій спортивній діяльності та розвитку КУДО в цілому?

– Війна й економічна ситуація в країні не могли не позначитися на

нашій організації. У 2014 році були спроби «розхитати» Федерацію КУДО України за національною і географічною ознаками. Але ми позбулися цих людей. Не дивлячись на військові дії, усі заходи ФКУ (тренування, семінари та змагання) проводяться по обидві сторони фронту. У цьому величезна заслуга й великий людський подвиг тренерів, які займаються з дітьми на Донбасі.

– І останнє запитання. В одному з інтерв'ю ви якось сказали, що «дитину виховує та смужка світла під робочим кабінетом батька». Мабуть, тому ваші сини пішли по ваших стопах? Як ви до цього ставитеся?

– Я вважаю, що людина повинна бути не тільки великим професіоналом у тому виді трудової діяльності, якою він займається, але в першу чергу бути добрим, порядним, чесним і володіти іншими загальноприйнятими людськими якостями. Сьогодні мої сини ще дуже молоді і мені здається, що рано судити, наскільки їм вдасться витримати випробування «вогнем, водою і мідними трубами», які спіткають людину на її життєвому шляху. Я дуже сподіваюся, що ті якості, які я на власному прикладі прищеплював їм з дитинства, допоможуть легше пройти життєвий шлях і залишитися гідними людьми.

– Що ж, дякуємо за цікаву розмову й за те, що знайшли час поспілкуватися з нами. Бажаємо нових спортивних досягнень і успіхів у розвитку КУДО в Україні.

Розмову вела
Анна ОМБОДІ, 1-МК (маг.)

МАКСИМ РОЗКРУТ: «Музика – це емоції, любов і життя»

У дитинстві кожен з нас мріяв стати кимось визначним. Риючись на полиці батька у пошуках вигаданого образу, мабуть, кожен із нас знаходив сорочку, яка в п'ять разів більша за розміром, потім одягав каструлю на голову і уявляв, що він солдат чи космонавт. Або ж, коли сидів у гостях у бабусі, брав її окуляри, знаходив лінійку й грав у вчителя. У будь-якому випадку, усі ми мрійники.

Яким же було дитинство у вокаліста української рок-групи «Scream Inc» Максима Розкрута? Як склалася доля і викристалізувався талант, які творчі плани і мрії.

.....
– Максиме, коли ви вирішили стати музикантом?

– Конкретну дату прийняття мною рішення стати музикантом назвати не зможу, так як «бриньчати» на мандоліні свого діда, одягнувши мамині сонцезахисні окуляри й підвівшись на ліжко, при цьому уявляючи, що я на сцені, я став приблизно у три роки. А в ці роки я себе не пам'ятаю. Тому, швидше за все, уже в самому ранньому віці я знав, чого мені хочеться найбільше в житті.

– Хто був ініціатором створення групи?

– Група була створена Михайлом і Андрієм, але на перших порах вона не грала «металіку», а в основному «Блек Саббат». «Металіку» почали активно грати, коли до групи приєднався я.

– Чи був хтось із вашої групи на концерті Metallica?

– Я був, і навіть двічі – у 2008 і 2015-му роках у Санкт-Петербурзі. Поки що більше ніхто з нашої групи не відвідував концерт Metallica, але все ще попереду.

– Ви стільки мандруєте по різних країнах і містах, який куточок нашої землі вам запам'ятався найбільше?

– Складно виокремити якусь одне місто. Якщо говорити про найактивнішу публіку, то найлогічніше назвати Київ, так як це наше рідне місто, нас тут знає найбільша кількість людей. Але насправді передбачити активність публіки на якомусь конкретному заході дуже складно, так як часто в нас бували випадки, коли в одному й тому ж місті реакція була то посередньою, то просто неймовірно активною. А якщо в плані місцевих красот і визначних пам'яток, то ми рідко коли дозволяємо собі погуляти містом, у якому виступаємо, так як на це часу дуже мало.

Однак найкрасивішими куточками нашої найближчої землі я вважаю

Одесу, Львів, Чернівці, Ужгород, Москву, Санкт-Петербург, Казань, Владивосток, Сочі.

– Максиме, які ти слова викладає в поняття «музика»?

– Для мене музика – це емоції, любов і життя.

– Розкажіть, будь ласка, який ваш життєвий девіз?

– Чесно кажучи, ніякого зарозумілого формулювання, яка підійшла б для статусу «Вконтакте» у мене немає. Але думаю, що в нашій справі, як і в будь-якій іншій, дуже важливо вірити в себе і в свої сили. Ось що я б назвав нашим девізом.

– Що вам дарують фанати?

– Останнім часом почастишали випадки піднесення квітів руками маленьких діток, яких батьки приводять із собою на наші концерти. Напевно, це саме зворушливе, що може бути. А в цілому подарунків накопичилося досить багато. Дуже запам'ятався пазл з нашим зображенням, потім пляшка алкогольного напою (який саме це був напій, уже не згадаю) у дерев'яній коробочці, на якій також було наше зображення. Декілька разів на нас летіла жіноча білизна, а також у Челябінську знайшлася дівчина, яка витатулювала мій автограф на своїй руці, що взагалі вражає. У нас навіть виникла дискусія на тему того, чи справжнє тату, тому що подібний вчинок здається просто божевільним. Але якщо тату дійсно справжнє, як стверджує його власниця, то ми просто в шоці.

– Максиме, чи пам'ятаєте ви свої перші емоції, коли виконували свій дебют?

– Якщо йде мова про перший мій дебют на, то це сталося ще в школі, десь в 3-му або 5-му класі. Тоді я грав якусь класику, яку вчив на то час у музичній школі. Хвилювався, звичайно. А з нашою групою ми вперше вийшли на сцену також в школі, це був випускний

нашого товариша. Складно пригадати свої емоції в той день. Мені здавалося, що я тоді не хвилювався, бо шкільна, як і університетська, сцена для мене була звичною справою, тим більше я розумів, що всіх присутніх в залі я бачу вперше і в останнє.

– Чому ви обрали для себе саме жанр Metallica?

– Це складно пояснити. Металіка володіє якоюсь незрозумілою привабливістю, як для слухачів, так і для музикантів. Нам просто було настільки «в кайф» грати їх пісні, що ми вирішили спочатку виконувати їх через відсутність своїх власних пісень, а після появи на світ авторського матеріалу, пісні Металіки також залишились у нашому гурті. А з часом ми стали грати ці пісні настільки добре й наближено до оригіналу, що публіка стала нас асоціювати з Metallica.

– Ви вже 8 років на сцені, які плани на майбутнє?

– У наших планах – весь світ. Ми давно хочемо відкрити для себе нові горизонти для концертів, тому саме цим ми зараз і займаємося.

– Що ви найбільше любите у своїй роботі?

– У своїй роботі ми найбільше любимо те, що це зовсім не робота. Це улюблена справа!

Ксенія ЛУКОШ, 4-Ж (з/в)

Луганщина – світанок України!

Луганщину, моя ти рідна земле!
Твої степи, ліси, лани, поля
Чарують око, але... крають серце
Недуги, котрі стали на твій шлях.
Від тих страждань, що випали на долю,
Стискає груди жаль, болить душа...
Та як позбутися гіркого болю,
І тягарю, які несеш ти на плечах?
Луганщину, моя ти люба ненько!
Світанок України, джерело краси!
Ой, як же хочеться, рідненька,
Пройтися стежками й торкнутися роси...

Дерев почути шепіт в лісі,
Вдихнути запах квітів, колосків,
Мій рідний краю, як же хочеться, щоб діти
Не чули свисту куль, лише матусині казки.
Як хочеться, щоб завітав до тебе спокій,
Щоб спали люди уночі солодким сном,
Щоб зажили від ран твої простори,
І тиша знов запанувала за вікном!
Луганщину, моя ти тиха пісне!
Ти ллешся, мов у річечці вода,
Нехай же над тобою буде небо чисте,
Й нарешті закінчиться ця війна.

Марта СІКОРСЬКА, 4-Ж

Напій для душі

Мені би блендер. Зробила б мікс із посмішок знайомих,
З блакиті неба, радісних очей,
З кохання, що сховалось у долонях,
І теплих, зоряних ночей.

Я б додала у напій цей таємний
Шматочок сонця, каву запашну,
Дві ложки спогадів і день шалений,
Квітучу й лагідну весну.

Свободу вітру я б змішала з морем,
Ще трішечки досипала б зірок,
А величезне щастя, і похід по зорям,
І жменьку тих квіткових пелюсток.

А потім розлила б по філіжанкам
І пригостили б друзів, краще сто.
Давала цей напій як ліки кожного би ранку,
Щоб на душі було спокійно і тепло.

Анна ОМБОДІ, 1-МК (маг.)

Біль Батьківщини

Ти вдома, біль таким далеким відгуком відбився в тиші снів...
Ти вдома, ненька ледь колише брата, тиша, в думках – мільйони слів...

Тиша, лиш вона таким далеким, часом, проміжком колишнім стала.
Лиш чути вибухи, і видно смерті, вони назавжди янголами стали.

І впад той занавіс на сцені, антракт, – коли настане мир?
На мир чекати вже дістало, і вкотре літо вже настало...

Донбас для вас – це спалена земля, а ми хотіли, вірили і ждали,
Що хоч колись повернеться до України, до рідної держави...

Ми плакали, пробачення просили, ми знаємо, що зрадники були...
Але ж були і ми, за Україну, а ви забули нас, а ми то вижили...

Ми бачимо у снах ті жовто-сині стяги, які налилися червоною журбою.
І будем ми до смерті знати, що смерть буває лиш лютою.

Ми вижили і знову в бій підемо, за мир єдиний на землі,
Бо рідну неньку-Україну ми готові, як Бога вічно берегти.

Владислав КРУГЛОВ, 1-Ж

Прифронтове кохання

«Любов гріє, навіть незважаючи на зимові холоди. Разом тепліше...» – стверджують військовослужбовці Олексій і Юлія Левченко. Ці молоді люди познайомилися ще в довоєнний час, жили в Черкаській області, м. Чигирин. Тоді Олексій був автослюсарем, а Юлія працювала на Новій пошті. Займалися вихованням двох дітей і просто насолоджувалися тихим, спокійним життям, яке тривало недовго. Доля підготувала парі свої випробування...»

Бути разом крізь усі перешкоди

Коли почалася війна, Олексій був мобілізований у другій хвилі. Його дружина поїхала з ним. На волонтерських засадах Юлія надавала допомогу хлопцям, готувала їжу, прибирала... Знаходилася поруч і всіляко підтримувала. «Коли я біля нього я спокійна, – каже Юлія, – мені важливо бути з ним поруч, де б він не був. Я знаю, що можу його вислухати, порадити і допомогти. Набагато важче, коли він далеко, коли не знаю, як він там себе почуває. Дуже хвилююся».

Тепер Юлія захищає Батьківщину. 15 квітня 2016 року дівчина підписала контракт, протягом двох місяців перебувала в навчальній військовій частині, а 15 червня офіційно поповнила ряди 24 бригади, у якій служить її чоловік.

Спочатку Олексій був проти такого рішення своєї дружини, але згодом змирився з її позицією... «Я вирішила, що повинна бути поруч зі своїм чоловіком, – стверджує дружина, – я не хочу втратити людину, яка любить моїх дітей, яка кохає мене. Я знаю цінність життя, тому бережу те, що маю. Я довго цього шукала, і до останнього буду берігти».

Олексій – сержант, Юлія – рядовий солдат, але там, далеко від лінії фронту, усе інакше. Як зазначає дівчина, жіночі хитрощі дають їй вищого звання в сімейному житті

Найважливіше – це підтримка близьких

Олексій і Юлія відчувають підтримку, взаєморозуміння та допомогу від своїх родичів. «Зараз дуже непростий час для України, для всіх її жителів. І якщо вже ми прийняли таке рішення, значить воно важливе й усвідомлене. Рідні це розуміють, не напоягають на своєму, але завжди сподіваються й чекають нас назад додому», – кажуть молоді.

Їхні діти знаходяться в надійних руках, за ними доглядають, стежать і люблять. Діти дуже пишються своїми батьками, вони вважають, що служба в зоні АТО – це сміливе й хоробре рішення. Навіть, незважаючи на те, що бачитися виходить не так вже і часто... «Я дуже сумую за своїми дітками, хочу бачити їх частіше...», – каже Юлія.

Сімейне життя в нестандартній обстановці

За словами сім'ї військовослужбовців, на лінії фронту є місце й романтиці. Сімейна пара живе в двомісному

бліндажі. Олексій постарався зробити в ньому обстановку більш наближену до домашньої, щоб Юлія, увійшовши туди, могла морально відпочити й забути на час про те, де вона знаходиться. У їхньому бліндажі стоять умивальник, столик і скриньки, оббиті клейонкою в горошок, висять бра й полочка, на якій стоять різні флакончики та косметика Юлі. «Ми з'єднали два ліжка, вийшло двоспальне», – сміється Юлія. Пара робить усе, щоб створити необхідний затишок і тепло в своїй тимчасовій фортеці. Вони не будують плани на майбутнє, живуть сьогоднішнім, але все ж такі мріють про спокійне сімейне життя, у своєму будинку, поруч з улюбленими дітьми.

Навколо знаходиться багато чоловіків, але Олексій не ревнує свою дружину. «Вона ніколи не давала приводу для ревнощів», – довірливо переконує він. У сім'ї спільні друзі, та й сама Юлія відразу поставила себе правильно в колі чоловіків, дала зрозуміти, що вона їм бойовий товариш і не більше.

Одні хлопці, дивлячись на Юлію і Олексія радіють за їхнє щастя, деякі – заздять. Але подружжя намагається не звертати на це увагу. «Кожна людина – коваль свого щастя. Ми пройшли дуже багато випробувань разом, самостійно всього добилися», – говорять молодята.

Роль жінки на війні

Юлія знала, що її чекає, ще в другій хвилі вона бачила всю обстановку й розуміла, на що вона йде. «Я бачу мету і не бачу перешкод. Кажуть, що я сильна, але іноді і мені важко. Я і сильна, і чутлива, усе приймаю близько до серця. Зараз відбувається якийсь переломний момент. Іде боротьба між жорсткістю військової дисципліни й чутливістю жінки. Десь сувора, десь можу поплакати», – з посмішкою ділиться Юлія.

За її словами, жінці дуже непросто перебувати на лінії фронту, згодом можна до всього пристосуватися, але при цьому потрібно чітко знати, заради чого ти це робиш.

«Роль жінки в армії більше як хранительки домашнього вогнища, вона готує їжу, жінка – це підтримка й опора. Звичайно, не на таких засадах, як у цивільному житті, але, тим не менш, жінка залишається жінкою і на

Життя на війні

лінії фронту. Чоловіки захищають їх в армії, оберігають і прикривають, щоб нічого не зашкодило. Вони сильні й мужні, стоять на захисті, так як створені для цього природою», – повідує жінка-військовослужбовець.

За словами Юлі, до цього в її роті було 200 дівчат, але не всі розуміли, куди вони йшли й урешті-решт розчарувалися. «Напевно, думали, що з ними будуть носитися й розраховували на поблажки. Але це не жарти і не розвага, тут все серйозно, до цього потрібно ставитися відповідально, знати й виконувати свої обов'язки», – зазначає Юлія.

До речі, в 24 бригаді вона далеко не одна з представниць прекрасної статі.

«Скільки людей, стільки й думок»

Ставлення місцевого населення до військових дуже різне. За словами сімейної пари, одні люди дякують за те, що вони знаходяться саме тут і захищають землю, а не сидять вдома, у теплі, поруч зі своїми рідними. Інші навпаки, ставляться озлоблено, і чого від них можна очікувати – невідомо.

«Люди різні. Ми знали, що ставлення буде неоднозначне до нас, – коментують військовослужбовці. – Люди дуже втомилася, вони хочуть, щоб цього всього не було, щоб військові пішли. Люди хочуть того життя, яке було раніше. Багато хто втратив те, що наживали довгими роками, зруйнувалися їхні життя, сім'ї й долі. Але, з іншого боку, прикро, коли бачиш негативне ставлення до себе. Ми на чеку безпеки, тиші й миру на Україні, хоча нам теж дуже хочеться бути поруч зі своїми рідними».

Юлія і Олексій Левченко, а також усі їх бойові товариші широко прагнуть, щоб на Сході України все було добре, як і на Заході і бажають жителям Донбасу терпіння, віри у свою Батьківщину й український народ, якнайшвидшого настання миру та спокійного життя.

«Ми душею з людьми, ми за них, за їх безпеку, щастя й світле майбутнє. Нехай наша Україна тримається і не опускає руки, не втрачає патріотизм, не дарма її захищали наші предки. Ми повинні пишатися тим, що ми українці!», – слушно запевняє бойова сім'я Левченко.

Старший вогнетників роти РХБЗ Василь Самсонов родом зі Львівської області. Він встиг відслужити строкову службу в Повітряно-десантних військах. Василь був активним учасником подій Майдану, а з приходом війни на Схід України пішов служити в добровільний батальйон «Дніпро-1». Але доля склалася так, що під Іловайськом батальйон розбили. Василь був поранений у ногу, у зв'язку з чим деякий час перебував удома. Коли зміцнів після травми, знову пішов добровольцем на першу хвилю мобілізації.

Цьому воїну довелося пройти багато важких випробувань за весь час перебування на Донбасі. Василь бився за Луганський та Донецький аеропорт, у Дебальцевому та Іловайську.

Сім'я Василя була категорично проти його вибору, дуже переживала за нього, але всіляко підтримувала й підбадьорювала. «Комусь же треба захищати рідну землю», – каже Василь.

За плечима цієї людини великий бойовий досвід: він воював в Іраку, Югославії, Лівії. «В Україні набагато важче проходить війна, ніж в інших країнах. Жорстокіше...», – аналізує Василь.

Війна змінила цю людину, змінилася його характер, погляди на життя й цінності. Довелось втратити багато бойових товаришів, а з тими, хто жив, намагається зустрічатися якомога частіше у вільний час.

Отримавши відпустку, Василь у першу чергу виривається до своєї дружини і двох діток. Усією сім'єю вони

відпочивають у Карпатах. Звичайно, місяць пролітає непомітно. Дітям важко звикнути до того, що батько приїжджає не надовго, дуже переживають, коли він знову йде на війну. Адже невідомо, як складеться їхня подальша доля... Військовий теж сумує за рідними, але вважає своїм обов'язком захищати країну.

Василь стверджує, що знав, куди йде й розумів, що буде нелегко. Але не думав, що доведеться зіткнутися з такими неприємними речами як непорозуміння з місцевими жителями. За словами військовослужбовця, відносини з місцевим населенням погані: «Деякі люди дивляться на нас як на ворогів народу, кажуть, щоб ми їхали звідси, що ніхто нас не запрошував. З одного боку, я їх розумію, люди хочуть спокійно спати вночі, щоб над головою перестали літати снаряди. Але з іншого – це моя Україна, моя Батьківщина, яку я повинен захищати! І якби кожен

поставив себе на наше місце, відчув би на собі те, що нам доводиться випробувати. Тоді б між мирним населенням і військовими було б менше непорозуміння».

До стресів Василь відноситься нормально, каже, це справа звична на війні. Після важкого дня, щоб відволіктися від думок, для нього найкращі ліки – це міцний сон.

Найбільше бажання Василя, щоб скоріше закінчилася війна, щоб люди почали жити мирно, а хлопці, які воюють, повернулися додому живими і здоровими.

Марта СІКОРСЬКА, 4-Ж

Фірмовий стиль – це сукупність прийомів (графічних, колірних, пластичних, акустичних, відео), які забезпечують єдність усіх виробів фірми; покращують запам'ятовуваність і сприйняття покупцями, партнерами, незалежними спостерігачами не тільки товарів фірми, але й усієї її діяльності; а також дозволяють протиставляти свої товари та діяльність товарам і діяльності конкурентів (за визначенням Девіда Аакера та Еріка Йохімштайлера).

Щороку студенти 4 курсу напряму освіти „Реклама і зв'язки з громадськістю (у медіа галузі)” у межах кваліфікаційної бакалаврської роботи виготовляють творчі матеріали, у тому числі й комплекси елементів фірмового стилю. У добірці представлені проект фірмового стилю бібліотеки (автор – Анастасія Киселик, зараз студентка 5 курсу спеціальності „Реклама”) і проект фірмового стилю зоокрамниці „ANIMODE” (автор – Бодрухіна Тетяна, зараз магістрантка 1 року навчання спеціальності „Реклама”).

Проект Бодрухіної Тетяни

Проект Киселик Анастасії

КОНОТАКТ

Адреса: 92703, Луганська обл.,
м. Старобільськ, пл. Гоголя, 1
E-mail: journ.luguniv@gmail.com
Електронна версія видання:
http://luguniv.edu.ua/?page_id=10361

Кафедра журналістики та видавничої справи
ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»
Головний редактор - Галич А. О.,
Редактор випуску - Ульянова К. М.,
Редактор від студентів: Сікорська М.,
Технічний, художній редактор - Трет'якова Ю.
Обсяг 18 ст.